

Arrest

nr. 145 095 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. L. BROCORENS loco advocaat B. SOENEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Fars en bezit u de Iraanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Teheran. Bij het begin van de Irak-Iran-oorlog in 1359 (Perzische kalender, kom overeen met 1980 in de westerse jaartelling) verliet u de middelbare school zonder uw diploma te behalen. U besloot u als vrijwilliger op te geven bij de Bassidj (Mobilisatie van de Verdrukten) om naar het front te gaan. Na een opleiding werd u in 1362 (1983) opgenomen bij de Sepah e Pasdaran (Revolutionaire Garde). Gedurende vierenvertig maanden werd u in het zuiden van Iran gestationeerd. Daarna werd u overgeplaatst naar de beveiligingsdienst van de Sepah, Sepah Hefazat. U werd er als veiligheidsagent ingezet op verschillende locaties van de petrochemie en op de luchthaven van Mehrabad. Na dertien

jaar dienst werd u ingezet bij het Ministerie van Defensie waar u instond voor het verzorgen en het herstellen van de telecommunicatie. U werkte op verschillende locaties zoals Parchin en Khatam ul-Anbiya (Air Defense Base). Naast uw werk in de dienst telecommunicatie werd u ook ingezet als beveiligingsagent bij hooggeplaatste internationale bezoekers of bij plaatselijke hoge leden van de autoriteiten. Voorts reisde u als veiligheidsagent mee op internationale vluchten. Na uw scheiding trok u samen met uw dochter, A. (...), in bij uw zus. Daarna verhuisde u naar een woning, voorzien voor leden van de Sepah, in de wijk Mahallati in Teheran. Een tweetal jaar voor uw vertrek huurde u een privé-woning in de wijk Resalat Kerman Zuid. Af en toe gaf u les aan studenten die werden voorbereid voor een carrière bij de Sepah. Rond 12/12/1390 (02/03/2012) maakte u een dienstreis naar China. U was vergezeld van uw collega, M. K. (...). Enkele dagen na uw aankomst ontmoette u een landgenoot, S. A. Z. (...). U kende Z. (...) van in de periode dat u een opdracht voor telecommunicatie uitvoerde. U had vernomen dat hij als rechterhand van K. (...) (toenmalige president) was en een groot aanzien had. Daags na uw ontmoeting met Z. (...), spraken jullie af samen elektronica winkels te bezoeken. Z. (...) deed er zijn bestellingen en jullie keerden beiden terug naar jullie hotels. Daarna zag u Z. (...) niet meer. Op 26/12/1390 (16/03/2012) keerden u en K. (...) terug naar Teheran. Terwijl uw collega door mocht werd u tegengehouden door agenten op de luchthaven. Uw paspoort werd afgenomen en u diende plaats te nemen in een salon. U bleef ongeveer vier dagen op de luchthaven en kreeg uw overste enkel aan de telefoon te spreken. U vernam van het Parket van wacht dat er een beschuldiging aan uw adres was geschreven. Uw schoonbroer, tevens werkzaam bij de Sepah, G. A. Z. (...), stelde aan de openbare aanklager van de Sepah, M. T. J. (...), voor een eigendomsakte als borg te brengen voor uw vrijlating. J. (...) meldde dat hij het document diende te brengen en dat hij hem zou spreken. Na vier dagen werd u naar kazerne 66 van Vali Asr gebracht. Tijdens uw overbrengen maakte u een beweging waarbij u problemen kreeg aan uw rug. Een viertal dagen later kreeg u J. (...) te zien. U werd gedurende twee weken door hem ondervraagd over uw ontmoeting met Z. (...). J. (...) liet u uitschijnen dat u werd verdacht van het doorgeven van gevoelige informatie aan Z. (...). U ontkende alles. Na elke ondervraging liet hij u een blad tekenen waarop u schreef dat u de inhoud niet aanvaardde. Intussen belde u uw schoonbroer. Hij regelde dat generaal H. A. (...) bij J. (...) bemiddelde in uw zaak. A. (...) probeerde aan J. (...) uit te leggen dat u onschuldig was, maar kreeg te horen dat u informatie had doorgegeven. Twee keer waren uw schoonbroer en A. (...) aanwezig tijdens uw ondervraging door J. (...). Omdat u veel last had van uw rug vroeg u A. (...) iets te regelen waarbij u zou worden vrijgelaten om u te verzorgen. Hij regelde u een medisch verlof waarbij hij zowel zichzelf als de door uw schoonbroer neergelegde eigendomsakte van uw vader borg stelde. Na twintig dagen in kazerne 66 te hebben doorgebracht werd u geopereerd aan uw rug. Na zeven dagen in het ziekenhuis te hebben gelegen rustte u verder uit bij uw moeder. Één keer ging u uw aanwezigheid melden bij kazerne 66. Omdat u niet zelf goed kon lopen kwam men 5 dagen later bij uw moeder thuis om uw aanwezigheid vast te stellen en u ervoor te laten tekenen. Gedurende een verblijf van vierentwintig dagen bij uw moeder, kwam men wekelijks bij u langs. Intussen had u geen nieuws wat J. (...) met uw dossier van plan was. U zocht een mogelijkheid om het land te verlaten. U contacteerde een kennis, M. A. (...) en vroeg hem om u een smokkelaar te zoeken. Hij nam u mee naar Shahr e Rey, van waar u naar Urumiyeh werd gebracht. Na zes dagen in een woning van een vrouw werd u illegaal naar Turkije gesmokkeld. U verbleef er gedurende twee dagen in een dorp alvorens naar Van te worden gereden. In Van nam u een bus naar Istanbul waar u ongeveer drie maanden verbleef. Vanuit Turkije vertrok u in een opblaasbare boot naar Griekenland. Na een halve dag werd u door een smokkelaar naar Italië gebracht. Vanuit Italië nam u, intussen in het bezit van een Frans identiteitskaart waarop uw foto werd aangebracht, een trein naar Frankrijk. Vanuit Frankrijk reisde u door naar België, waar u op 24 augustus 2012 een asielaanvraag heeft ingediend. Na uw aankomst in België vernam u dat tijdens uw verblijf in Turkije, personen in burger tot 3 keer toe bij uw moeder waren langs gekomen en de woning hadden doorzocht. Er werd haar gevraagd of ze nieuws over u had. Bij de eerste huiszoeking werd uw computer meegenomen. Bij de tweede huiszoeking enkele maanden later werd uw aanwezige broer ondervraagd en werd de woning opnieuw doorzocht. Uw broer vertelde dat men uw uniformen en uw aktentas waarin foto's van u en uw collega's zaten had meegenomen. In de zevende maand 1392 (oktober 2013) zou men nogmaals bij uw moeder zijn langsgelopen om naar u te vragen. Uw zus Z. (...) werd door de agenten ondervraagd of ze nieuws van u had. Zes maanden geleden overleed uw schoonbroer, G. A. Z. (...). Sindsdien volgt niemand uw zaak op. Uw dochter die een nieuw paspoort wilde aanvragen kreeg te horen dat ze diende te wachten. Tot op heden heeft men haar niet teruggeroepen om een nieuw paspoort af te halen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (identiteitsboekje), een kopie van uw kart e melli (nationale kaart), een kopie van het identiteitsboekje en de nationale kaart van uw dochter, uw rijbewijs voor het besturen van een motorfiets, documenten van uw werk tussen 1980 en 1991 en enkele oude foto's van u en enkele van uw collega's

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele merkwaardigheden die de geloofwaardigheid met betrekking tot uw werk voor de Sepah tot aan uw vertrek naar België op de helling zetten. Hoewel u talrijke documenten neerlegde van uw werk voor de Iraanse autoriteiten, ondermeer foto's van u tijdens uw dienst als kolonel bij de Sepah e Pasdaran, blijkt uit de verklaringen aangaande deze documenten dat de meest recente dateert van 2007 (gehoor CGVS I, p.2). Gevraagd om stavingsstukken die dateren van vlak voor uw vertrek uit Iran in 2012, stelde u niets te bezitten. U legde uit dat de laatste twaalf à dertien jaar dergelijke documenten niet meer gebruikt werden en dat u ook uw werkopdrachten mondeling ontving. Ook documenten betreffende uw problemen zou u niet kunnen voorleggen aangezien uw werkgever, de Sepah, aan niemand dergelijke documenten afgeeft (CGVS I p. 8, 9). Even later verklaarde u dat u mogelijks wel recente documenten had maar dat die dan wel in uw eigen huis lagen waar niemand kon binnengaan. U had immers uw broer al enige keren gevraagd om de inboedel weg te nemen maar dat mocht niet aangezien dit een huis is van de Sepah (CGVS I p. 9). Echter, toen u tijdens uw tweede gehoor werd gevraagd naar uw woonplaats voor uw vertrek uit Iran gaf u spontaan een privé adres in Teheran op. Gevraagd of dit dan de woning was die uw werkgever u had toebedeeld repliceerde u dat u reeds twee jaar in een huurwoning woonde omdat u, indien ze de woning van de Sepah zouden verzegelen u er niets meer zou kunnen uithalen. U verklaarde expliciet dat u uw volledige inboedel had leeg gehaald, u officieel niet meer verbleef in het huis van de Sepah en u hen ook gemeld had dat u niet meer gebruik maakte van hun woning. Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, dat u daar mogelijks documenten had liggen die uw werk bij de Sepah gedurende de laatste jaren zou kunnen aantonen, antwoordde u plots dat u er toch nog spullen had liggen en dat u toch niet had gezegd dat u de sleutel had terug gegeven. Deze verklaring kan niet als een afdoende uitleg worden beschouwd aangezien u aanvankelijk uitdrukkelijk heeft verklaard dat u uw volledige inboedel had leeg gehaald. Bovendien is het niet logisch dat u, indien u daadwerkelijk problemen verwacht met uw werkgever, u net documenten die u mogelijks nog van pas zullen komen, u in deze woning zou bewaren (CGVS II p. 8). Dat er ernstig kan getwijfeld worden aan het feit dat u recentelijk nog bij de Sepah heeft gewerkt blijkt bovendien uit uw verklaringen dat u bij de voorlaatste presidentsverkiezingen in Iran – 1388 (2009) niet heeft gestemd. Gelet op de Iraanse context en hierbij het belang van een verkiezingsstempel in de shenasnameh is het niet geloofwaardig dat een kolonel bij de Sepah – een lid van de Iraanse overheid – niet zou zijn gaan stemmen voor deze overheid.

Voorts legde u ook van uw beweerde problemen geen enkel (begin van) bewijs neer. Hoewel u stelde dat uw voorwaardelijke vrijlating rechtstreeks te maken had met een acuut gezondheidsprobleem –u werd aan uw rug geopereerd- legde u evenmin enig medisch attest van deze ingreep neer (gehoor CGVS II, p.33). U verklaarde nochtans dat er bloedtesten werden afgenomen, de dokter een verslag had opgesteld en u medisch verlof heeft gekregen om een drietal maanden te revalideren. In dit verband verklaarde u overigens ook dat u enkel een medische ingreep kon ondergaan nadat er een eigendomsakte van uw vader voor u als borg werd neergelegd (CGVS II p. 30). Ook hiervan legde u geen enkel begin van bewijs neer. U verklaarde in dit verband dat de eigendomsakte waarschijnlijk nog steeds in het bezit is van J. (...) (CGVS III p. 5). Echter, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt nochtans dat, niettegenstaande de beschuldigde zelf geen documenten van de rechtbank ontvangt, hij eventueel wel in staat zou moeten zijn om een kopie van de eigendomsakte die als borg werd gegeven, neer te leggen. Bovendien blijkt dat er een proces-verbaal wordt opgesteld, ondertekend en overhandigd aan de borg of aan de gever van de borgstelling. Bijgevolg zou u toch in staat moeten zijn enig begin van bewijs hieromtrent neer te leggen. Uw geloofwaardigheid hieromtrent komt verder in het gedrang aangezien u ook niet weet hoe de procedure van de borgstelling is verlopen (CGVS III p. 5). Uw loutere verklaring voor het gebrek aan bewijzen, namelijk het feit dat de Sepah geen documenten aflevert, kan niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Indien er geen bewijzen mogen zijn in een zaak is het immers ook niet logisch dat de Sepah een akte in beslag gaat nemen. Overigens wijst uw verklaring dat de notaris geen nieuwe akte wenst op te maken aangezien de akte in beslag werd genomen, er wel degelijk op dat er bewijzen zouden moeten zijn in dergelijke procedure.

Dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen blijkt bijkomend uit enkele inconsistenties tussen uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw laatste dienstreis. Zo stelde u op uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 18 februari 2014 dat u tussen 2008-2012 dienstreizen naar China maakte samen met uw collega's A. Z. (...), E. Z. (...) en H. E. (...). Tijdens uw laatste dienstreis naar China zou u vergezeld geweest zijn door A. Z. (...) (gehoor CGVS I, p.19). Gevraagd om tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 11 augustus 2014 om zo veel mogelijk details van al uw dienstreizen, ondermeer naar China, neer te schrijven verklaarde u dat uw dienstreizen naar China werden gemaakt met uw collega's M. K. (...) en H. T. (...), in 1387, 1388, 1389, 1390 (CGVS II p.

24). Met betrekking tot uw laatste dienstreis naar China verduidelijkt u dat deze uitsluitend met K. (...) werd gemaakt (gehoor CGVS II, p.28,36 en CGVS III, p.14). Voorts dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden aangaande uw beweerde problemen na uw vertrek uit Iran. U stelde op uw gehoor op 18 februari 2014 dat na uw vertrek uit Iran de autoriteiten drie keer bij uw moeder waren langsgekomen om u te zoeken. Bij het eerste bezoek zouden vier personen, in de eerste helft van de maand bahman 1391 (eind januari-begin februari 2013) zijn langsgekomen (gehoor CGVS I, p.23,25). Op uw gehoor op 11 augustus 2014 dateerde u de drie bezoeken als volgt: Het eerste bezoek zou in de maand farvardin 1391 (april 2012) zijn geweest en de twee laatste beiden in de zevende maand 1392 (oktober 2013) (gehoor CGVS II, pp.12-18). Op uw gehoor op 29 augustus 2014 dateerde u het derde en laatste bezoek dan weer in de zesde maand 1392 (september 2013). In tegenstelling tot uw aanvankelijke verklaring op 18 februari 2014, waar u stelde dat er de eerste keer vier personen waren gekomen, beweerde u op 11 augustus 2014 plots dat de eerste keer drie personen kwamen, één man en twee vrouwen (gehoor CGVS II, p.16).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er aan uw vluchtaanleiding geen enkel geloof meer worden gehecht. Andere redenen om uw land te verlaten stelde u niet te hebben (gehoor CGVS III, p.26).

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De kopie van uw shenasnameh (identiteitsboekje), de kopie van uw kart e melli (nationale kaart) en uw rijbewijs voor het besturen van motorfietsen bevatten uw persoonsgegevens die niet ter discussie staan. Evenmin staat de identiteit van uw dochter, voor wie u een kopie van haar identiteitsboekje en haar nationale kaart neerlegt, ter betwisting.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf

de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de vaststelling door verwerende partij dat, hoewel verzoekende partij talrijke documenten neerlegde van haar werk voor de Iraanse autoriteiten, uit de verklaringen aangaande deze documenten blijkt dat de meest recente dateert van 2007, betoogt verzoekende partij vooreerst dat er niet getwijfeld kan worden aan het feit dat zij effectief voor de *Sepah* werkte, gelet op de veelheid van documenten die door haar werden neergelegd en aantonen dat zij wel degelijk in dienst was bij de *Sepah*. Zoals zij reeds heeft aangegeven, beschikt zij niet over recentere documenten, daar de digitalisering ervoor gezorgd heeft dat er minder papieren in omloop zijn en tevens kreeg zij voor haar nieuwe functie veel opdrachten mondeling. Voor haar vertrek naar België had zij wel nog documenten en rapporten in haar bezit, met name in haar aktetas, in haar voormalige bureau en op haar computer. Aangezien zij evenwel bij haar vlucht niet stilstond bij het belang van deze stukken, heeft zij deze niet meegenomen. Eenmaal in België werden door verzoekende partij evenwel vele pogingen ondernomen om bewijzen hiervan te verzamelen. Verder bemerkt verzoekende partij nog dat haar computer en aktetas in beslag werden genomen door de leden van de *Sepah*, waardoor zij geen recente rapporten en documenten meer in haar bezit heeft. Dit lag volledig buiten haar wil en kan haar dan ook niet verweten worden. Ten slotte merkt verzoekende partij op dat er zich nog een paar documenten, waaronder rapporten van de *Sepah*, in de woning van de *Sepah* die verzoekende partij betrokken heeft, bevinden. Weliswaar heeft zij de grote meerderheid van haar privé zaken naar haar privéwoning gebracht, doch zijn er in de woning van de *Sepah* een aantal zaken en meubels blijven staan en heeft zij de sleutel van de woning nooit teruggegeven. Evenwel werd de woning van de *Sepah* verzegeld, waardoor verzoekende partij deze documenten niet in haar bezit kon krijgen. Waar verwerende partij haar verklaringen desbetreffend overigens incoherent acht, wijst verzoekende partij erop dat op het Commissariaat-generaal amper aandacht werd besteed aan haar woonsituatie. Gedurende het gehoor werd enkel gesteld dat verzoekende partij het verwarrend geformuleerd heeft en na een pauze gaat men vervolgens gewoon verder met het gehoor.

2.2.3.2. Vooreerst acht de Raad het zeer opmerkelijk dat verzoekende partij wel talrijke documenten wist neer te leggen van haar werk voor de Iraanse autoriteiten, ondermeer foto's van haar tijdens haar dienst als kolonel bij de *Sepah e Pasdaran*, tot 2007, maar nalaat stavingsstukken aan te brengen die dateren van vlak voor haar vertrek uit Iran in 2012. Deze vaststelling ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van de bewering van verzoekende partij tot aan haar vertrek naar België voor de *Sepah* te hebben gewerkt. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen enkele afdoende verklaring biedt voor het ontbreken van deze belangrijke stukken in verband met haar asielrelaas. Vooreerst bemerkt de Raad dat het tegenstrijdig is dat verzoekende partij enerzijds in haar verzoekschrift stelt niet over recentere documenten te beschikken, omwille van de digitalisering en het feit dat zij veel opdrachten mondeling kreeg, en anderzijds stelt dat zij toch dergelijke documenten in haar bezit had voor haar vertrek in België, met name in haar aktetas, in haar voormalige bureau en op haar computer. Ook in verband met haar bewering toch nog over recentere documenten te beschikken, bleken de verklaringen van verzoekende partij tegenstrijdig te zijn. Immers verklaarde zij tijdens haar eerste gehoor mogelijks recentere documenten te hebben in haar eigen huis, waar niemand kon binnengaan. Immers had zij haar broer al enige keren gevraagd om de inboedel weg te nemen, maar dat mocht niet aangezien dit een huis is van de *Sepah* (administratief dossier, stuk 5C, gehoorverslag CGVS d.d. 18/02/2014, p. 9). Tijdens haar tweede gehoor echter, toen zij gevraagd werd naar haar woonplaats voor haar vertrek uit Iran, gaf verzoekende partij spontaan een privé-adres in Teheran op. Gevraagd of dit de woning was die haar werkgever haar had toebedeeld, repliceerde zij dat zij reeds twee jaar in een huurwoning woonde omdat zij, indien ze de woning van de *Sepah* zouden verzegelen zij er niets meer zou kunnen uithalen. Tevens gaf zij expliciet aan dat zij haar volledige inboedel had weggehaald, zij officieel niet meer verbleef in het huis van de *Sepah* en zij hen ook gemeld had dat zij niet meer gebruik maakte van hun woning (administratief dossier, stuk 5B, gehoorverslag CGVS d.d. 11/08/2014, p. 8). Gelet op deze uitdrukkelijke verklaringen, is de uitleg van verzoekende partij dat zij er toch nog spullen had liggen en dat zij toch niet had gezegd dat zij de sleutel had terug gegeven, allesbehalve overtuigend. Tevens is het geenszins logisch dat verzoekende partij enerzijds verklaart in een huurwoning te zijn gaan wonen omdat zij problemen vreesde en indien ze de woning van de *Sepah* zouden verzegelen zij er niets meer zou kunnen uithalen (administratief dossier, stuk 5B, gehoorverslag CGVS d.d. 11/08/2014, p. 8), maar anderzijds niettemin documenten die haar mogelijks nog van pas zullen komen in deze woning zou bewaren. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat door het Commissariaat-generaal amper aandacht werd besteed aan haar woonsituatie en dat toen vastgesteld werd dat verzoekende partij dit verwarrend geformuleerd had, na

een pauze werd verder gegaan met het gehoor, wijst de Raad er evenwel op dat uit het gehoorverslag van het tweede gehoor van verzoekende partij blijkt dat zij wel degelijk uitgebreid de kans kreeg om haar woonsituatie uiteen te zetten (administratief dossier, stuk 5B, gehoorverslag CGVS d.d. 11/08/2014, p. 8-9). Tevens werd verzoekende partij geconfronteerd met de vastgestelde incoherenties tussen haar verklaringen tijdens haar eerste gehoor en deze van haar tweede gehoor en kreeg zij de mogelijkheid om haar verklaringen te verduidelijken, waartoe zij evenwel nauwelijks een poging toe ondernam (administratief dossier, stuk 5B, gehoorverslag CGVS d.d. 11/08/2014, p. 8-9). Verzoekende partij kan verwerende partij dan ook bezwaarlijk verwijten nauwelijks aandacht te hebben besteed aan de woonsituatie van verzoekende partij voor haar vertrek naar België.

2.2.4. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij in verband met de vaststelling dat verzoekende partij bij de voorlaatste presidentsverkiezingen in Iran – 1388 (2009) – niet heeft gestemd, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.5.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij ook van haar beweerde problemen geen enkel (begin van) bewijs neerlegde, wijst verzoekende partij erop dat dergelijke plicht niet op haar rust. Waar verwerende partij de bewijslast volledig bij verzoekende partij legt, wordt in de “*note on burden of proof*” en de proceduregids van het UNHCR immers gesteld dat er sprake is van een gedeelde bewijslast tussen de asielzoeker en de asielinstanties.

Waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij, hoewel zij stelde dat haar voorwaardelijke vrijlating rechtstreeks te maken had met een acuut gezondheidsprobleem, geen medisch attest neerlegde van deze ingreep, terwijl zij nochtans verklaarde dat er bloedtesten werden afgenomen, de dokter een verslag had opgesteld en zij medisch verlof heeft gekregen om een drietal maanden te revalideren, oppert verzoekende partij dat deze ingreep plaatsvond gedurende haar detentie en dat zij zelf niets heeft geregeld voor deze operatie. Derhalve had zij amper papieren die betrekking hadden op haar hospitalisatie. Bij haar vlucht uit Iran heeft zij er ook niet aan gedacht om deze papieren mee te nemen, daar zij niet stilgestaan heeft bij de mogelijke bewijswaarde ervan. Hoewel zij nog verschillende pogingen heeft ondernomen, heeft zij geen stukken vanuit Iran kunnen verzamelen. Toch staat haar medische problematiek vast, daar deze gestaafd wordt door medische attesten van een Belgische dokter. Deze medische attesten betreffen wel degelijk een begin van bewijs van haar medische problematiek.

Inzake de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij in staat zou moeten zijn enig begin van bewijs neer te leggen van het feit dat er een eigendomsakte van haar vader voor haar als borg werd neergelegd, daar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat, niettegenstaande de beschuldigde zelf geen documenten van de rechtbank ontvangt, hij eventueel wel in staat zou moeten zijn om een kopie van de eigendomsakte die als borg werd gegeven, neer te leggen en dat er een proces-verbaal wordt opgesteld, ondertekend en overhandigd aan de borg of aan de gever van de borgstelling, onderstreept verzoekende partij dat zij als lid van de *Sepah* vervolging vreest bij haar eigen instantie, en niet bij een gewone rechtbank. De algemene informatie met betrekking tot de overheidsinstanties is dan ook niet van toepassing op de *Sepah*, een onafhankelijke en individuele organisatie die zijn eigen regels heeft voor zijn eigen personeel. Het is niet abnormaal dat gedurende het proces minder formaliteiten nageleefd worden. Reeds gedurende haar gehoor benadrukte verzoekende partij dat de *Sepah* niet de algemene regels van de procesgang volgt, erop wijzend dat men geen absoluut recht heeft op een advocaat, men geen ontvangsbewijs krijgt bij het afgeven van een akte en men je zelfs met weinig bewijzen kan aanhouden.

Verder stelt verzoekende partij dat zij ook via haar bank bewijzen trachtte te verzamelen, evenwel werd haar rekening wegens geen activiteit geblokkeerd, waardoor niemand in Teheran nog afschriften van deze bank kon bekomen. Evenwel was zij bereid om alle gegevens van haar bank aan de commissaris-generaal te geven, zodat deze de gegevens kon controleren, evenwel liet deze het na dit te doen. Gelet op de onderzoeksplicht in hoofde van de commissaris-generaal, dient deze evenwel alle aangereikte informatie te onderwerpen aan een grondig onderzoek en op basis van dit onderzoek een zorgvuldig afgewogen beslissing te nemen.

Ten slotte benadrukt verzoekende partij nog dat zij getracht heeft om via alle kanalen documenten te verzamelen. Het feit dat dit niets opleverde, kan geen gegronde reden vormen om verzoekende partij geen beschermingsstatus toe te kennen.

2.2.5.2. Waar verzoekende partij stelt dat op haar geenszins de plicht rust om bewijs aan te brengen van haar beweerdde problemen en wijst op de gedeelde bewijslast tussen de asielzoeker en de asielinstanties, wijst de Raad er evenwel op dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door haar in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Er is bij de commissaris-generaal slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om documenten in verband met de door haar beweerdde problemen met de Iraanse autoriteiten te bemachtigen en voldoet dan ook geenszins aan de op haar rustende medewerkingsplicht. De bewering van verzoekende partij dat zij getracht heeft om via alle kanalen documenten te verzamelen, betreft een blote bewering die verzoekende partij op generlei wijze met enig bewijs onderbouwt.

Waar verzoekende partij aangaande het ontbreken van een medisch attest van de operatie aan haar rug ten gevolge waarvan zij voorwaardelijk werd vrijgelaten, opmerkt dat de ingreep plaatsvond gedurende haar detentie en dat zij zelf niets heeft geregeld, meent de Raad evenwel dat dit geenszins afbreuk doet aan het gegeven dat ervan kan worden uitgegaan dat er documenten hieromtrent bestaan. Immers verklaarde verzoekende partij dat er bloedtesten werden afgenomen, dat de dokter een verslag had opgesteld en dat verzoekende partij medisch verlof heeft gekregen om een drietal maanden te revalideren. Bovendien blijkt uit de opmerking van verzoekende partij dat zij “amper” documenten had die betrekking hadden op haar hospitalisatie, dat zij niettemin documenten hieromtrent had. Evenwel legt zij geen enkel document neer in verband met deze ingreep en haar hospitalisatie. Waar verzoekende partij stelt dat zij verschillende pogingen heeft ondernomen om deze documenten te verkrijgen, zonder evenwel enig resultaat, bemerkt de Raad dat dit wederom een blote bewering betreft die verzoekende partij op generlei wijze met enig bewijs onderbouwt. Inzake de verwijzing van verzoekende partij naar de medische attesten van een Belgische dokter die door haar werden neergelegd en die haar medische problematiek staven, bemerkt de Raad evenwel dat door verzoekende partij geenszins dergelijke medische attesten van een Belgische dokter werden neergelegd.

Voorts is de Raad van oordeel dat de opmerking van verzoekende partij dat de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 1) waaruit blijkt dat, niettegenstaande de beschuldigde zelf geen documenten van de rechtbank ontvangt, hij eventueel wel in staat zou moeten zijn om een kopie van de eigendomsakte die als borg werd gegeven, neer te leggen en dat er een proces-verbaal wordt opgesteld, ondertekend en overhandigd aan de borg of aan de gever van de borgstelling, niet van toepassing is op de *Sepah*, een onafhankelijke en individuele organisatie die zijn eigen regels heeft voor zijn eigen personeel, een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd.

Verder stelt de Raad vast dat de bewering van verzoekende partij dat zij ook via haar bank bewijzen heeft trachten te verzamelen eveneens een blote bewering betreft die verzoekende partij met geen enkel bewijs onderbouwt. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij bereid was om alle gegevens van haar bank aan het Commissariaat-generaal te geven, zodat deze de gegevens kon controleren, wijst de Raad verzoekende partij er wederom op dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Het is niet de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

2.2.6.1. Wat betreft de vastgestelde inconsistenties tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij aangaande haar laatste dienstreis, stelt verzoekende partij dat dit geenszins een tegenstrijdigheid betreft en louter een communicatiefout betreft. Een eerste maal werd zij immers gevraagd naar collega's uit Iran, waarbij zij verwees naar A. Z., E. Z. en H. E.. Toen haar in een latere vraag meer uitleg gevraagd werd in verband met haar reizen naar China, heeft zij verduidelijkt dat onder

meer M. K. en H. T haar hebben vergezeld in 1387, 1388, 1389 en 1390. Tijdens haar laatste reis was het uitsluitend K. die haar vergezelde.

2.2.6.2. De Raad kan verzoekende partij evenwel geenszins bijtreden in haar argumentatie dat dit louter een communicatiefout zou betreffen, daar zij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 februari 2014 wel degelijk expliciet werd gevraagd met welke collega's zij tussen 2008 en 2012 naar China ging ("Met wie ging u tussen 2008-2012 naar China? Met collega's – Namen? A. Z. (...) E. Z. (...) en H. E. (...), we gingen met 2 collega's of met 3." (administratief dossier, stuk 5C, gehoorverslag CGVS d.d. 18/02/2014, p. 19)). Tevens verklaarde verzoekende partij uitdrukkelijk dat A. Z. met haar mee was tijdens haar laatste opdracht in China ("En uw laatste opdracht in China, met wie was u mee? A. Z. (...)." (administratief dossier, stuk 5C, gehoorverslag CGVS d.d. 18/02/2014, p. 19)). Deze verklaringen zijn dan ook manifest tegenstrijdig met haar latere verklaringen tijdens haar tweede en derde gehoor, waar zij stelde dat haar dienstreizen naar China werden gemaakt met haar collega's M. K. en H. T. in 1387, 1388, 1389, 1390 ("de reis naar China: degenen die altijd meegingen waren M. K. A. (...) en H. T. (...), dat was in 1387, 1388, 1389, 1390." (administratief dossier, stuk 5B, gehoorverslag CGVS d.d. 11/08/2014, p. 24)) en dat haar laatste dienstreis naar China uitsluitend met K. werd gemaakt ("Die laatste reis naar China, maakte u die alleen samen met K. (...), of waren er nog andere collega's op zelfde moment met jullie mee? Neen enkel wij beiden waren, daar, wij tweeën" (administratief dossier, stuk 5B, gehoorverslag CGVS d.d. 11/08/2014, p. 36); "-U vertelde dat u in gezelschap van K. uw laatste reis naar China had gemaakt, klopt dat? Ja naar Shenzhen" (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 29/08/2014, p. 14)). Deze manifest tegenstrijdige verklaringen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.7.1. In verband met de tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij aangaande haar beweerde problemen na haar vertrek uit Iran, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat het eerste bezoek plaatsvond in de maand *farvardin* in 1391, waarbij twee vrouwen en twee mannen zijn langsgekomen. Het tweede bezoek, van één man en twee vrouwen, vond plaats in de maand *shariva* in 1391. Een laatste bezoek vond plaats in de maand *mehr* in 1392. Dit werd steeds zo door verzoekende partij verklaard. Verzoekende partij wijst er nog op dat er verwarring ontstaan was tijdens het gehoor doordat de namen van de maanden volgens de Iraanse kalender en deze volgens de Westerse kalender en het maandgetal door elkaar werden gebruikt. Tevens stond zij tijdens haar gehoren onder grote stress en duurden de gehoren zeer lang. Bovendien werd zij, ondanks zij drie maal werd gehoord, nooit gewezen op deze tegenstrijdigheden en heeft zij derhalve geen kans gekregen om enige uitleg hieromtrent te verschaffen. Hiermee schendt verwerende partij haar eigen gehoorhandvest (bijlage 3 bij het verzoekschrift), waarin gesteld wordt dat de *protection officer* de asielzoeker moet confronteren met onwaarschijnlijke elementen, met ongeloofwaardige verklaringen en met tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, waarbij aan de asielzoeker de gelegenheid gegeven wordt deze te verduidelijken.

2.2.7.2. Vooreerst bemerkt de Raad dat uit de gehoorverslagen geenszins blijkt dat verzoekende partij steeds zou hebben verklaard dat het eerste bezoek plaatsvond in *farvardin* 1391, waarbij twee vrouwen en twee mannen zijn langsgekomen, dat het tweede bezoek, van één man en twee vrouwen, plaatsvond in *shariva* 1391 en dat het derde en laatste bezoek plaatsvond in *mehr* 1392. Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 februari 2014 verklaarde zij immers uitdrukkelijk het volgende:

"- Wanneer is men bij uw moeder geweest mbt u?

Ongeveer eerste helft bahman 1391

(...)

- Wie is toen bij haar gekomen?

Ze wist het niet ze zei dat er 4 mensen in burger waren gekomen (...)

(...)

- Hoe vaak is men nog bij uw moeder geweest?

In totaal 3 keer

- 3 keer met die aller eerste keer in bahman 1391 erbij?

Ja" (administratief dossier, stuk 5C, gehoorverslag CGVS d.d. 18/02/2014, p. 23-25).

Tijdens haar tweede gehoor van 11 augustus 2014 legt verzoekende partij daarentegen volgende verklaringen af:

"- u vertelde me vorige keer, dwz op 18/02/2014 dat men in totaal 3 keer bij uw moeder was langs geweest, klopt dat?

Ja dat klopt

- Kan u me vertellen wanneer deze keren waren?

In de maand farvardin 1391 en midden 7e maand 1391 en in Mehr (7e maand) 1392, dus 2 keer in één jaar waren ze zo geweest. (...)

- Dus de eerste keer was farvardin 1391 dat men bij uw moeder kwam?

ja

- Wie kwam er toen?

ze zei 1 man en 2 vrouwen” (administratief dossier, stuk 5B, gehoorverslag CGVS d.d. 11 augustus 2014, p. 12).

Tijdens haar derde gehoor van 29 augustus 2014 gaf verzoekende partij dan weer aan dat het derde en laatste bezoek in de zesde maand van 1392 plaatsvond (“- *Wanneer was de allerlaatste keer dat de autoriteiten voor u zijn langsgesproken? Shahrivar van vorig jaar – En dat was welk jaar? 6^e maand 1392”* (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 29/08/2014, p. 12)).

De Raad wijst verzoekende partij erop dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid bestaat tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. De loutere blote bewering van verzoekende partij dat zij steeds verklaard heeft dat het eerste bezoek plaatsvond in *farvardin* 1391, waarbij twee vrouwen en twee mannen zijn langsgesproken, dat het tweede bezoek, van één man en twee vrouwen, plaatsvond in *shariva* 1391 en dat het derde en laatste bezoek plaatsvond in *mehr* 1392, volstaat hiertoe geenszins.

Evenmin kan het betoog van verzoekende partij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden het gevolg zouden zijn van het feit dat de namen en getallen van de maanden volgens de Iraanse kalender en deze volgens de Westerse kalender door elkaar werden gebruikt, waardoor verwarring zou zijn opgetreden, door de Raad worden bijgetreden, daar uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoekende partij zich telkens heeft uitgedrukt aan de hand van de Iraanse kalender, waardoor niet ingezien kan worden hoe verwarring kon optreden.

Waar verzoekende partij ter vergoelijking van de vastgestelde tegenstrijdigheden aanvoert dat de gehoren op het Commissariaat-generaal lang duurden en dat zij veel stress had, wijst de Raad verzoekende partij erop dat, hoewel erkend wordt dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en dit ongeacht de duur van de gehoren.

Wat ten slotte de bemerking van verzoekende partij dat verwerende partij haar eigen gehoorhandvest (bijlage 3 bij het verzoekschrift) schendt, daar verzoekende partij nooit geconfronteerd werd met haar tegenstrijdige verklaringen en zij derhalve de kans niet kreeg om hieromtrent enige uitleg te verschaffen, betreft, wijst de Raad er evenwel op dat dit gehoorhandvest d.d. januari 2011 – dat de gedragscode van de *protection officer* vormt – slechts een richtlijn betreft en het als dusdanig geen juridische bindende voorschriften bevat (RvS 19 juni 2013, nr. 223.963). De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het asielrelaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 18 februari 2014, 11 augustus 2014 en 29 augustus 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT